

GEERT
KIMPEN

AUTEUR VAN
DE KABBALIST

IK MARIA MAGDALENA

HAAR VERHAAL DAT 2000 JAAR
LANG VERZWEGEN WERD

1

Wat konden ze anders doen dan bij elkaar schuilen? De hele stad haatte hen. Zowel de Joden als de Romeinen. Nu hun leider gekruisigd was, waren ook zij hun leven niet meer veilig. Ze hadden zichzelf opgesloten in dezelfde bovenzaal waar hij het brood en de wijn deelde en hun voeten had gewassen.

Ze hadden Maria Magdalena niet geloofd.

Ze zei: 'In de nacht zocht ik hem die mijn ziel liefheeft.'

Ze beweerde dat zijn graf leeg was en dat ze hem gezien en gesproken had.

'Kletspraat,' hadden de vrienden van Jezus het genoemd. 'Vrouwenverzinsels.'

Behalve Petrus, die zich voorzichtig naar buiten had gewaagd en zelf naar het graf was gegaan, zodat hij haar leugens kon ontmaskeren. Onthutst stelde hij vast dat er alleen nog maar de linnen lijkwade op de rots lag met de afdruk van zijn wonden. Maar het lichaam van Jezus was verdwenen.

Petrus verzweeg wat hij gezien had.

Zelfs toen Jezus zelf uiteindelijk aanklopte bij de vergrendelde eetzaal, twijfelden ze nog. Hij leek het wel en hij leek het niet. Hij zag er wit en doodziek uit. Een geestverschijning, dachten ze.

Hij toonde de wonden aan zijn handen en voeten om hen te overtuigen. Wantrouwend liep Thomas op hem af en duwde zijn vinger in de wonde in zijn zij.

9

Jezus verbeet de pijn.

‘Geloven jullie me nu eindelijk?’

Aarzelend knikten ze.

‘Fijn. Hebben jullie hier iets te eten voor mij?’

Martha, de zus van Maria Magdalena, haastte zich om hem een kom met een stuk geroosterde vis aan te bieden.

Hongerig at hij het op, zonder haar te danken.

Allen staarden hem aan terwijl hij at. Nog steeds twijfelden ze of hij die man was waar ze zo blind in geloofd hadden.

‘Een geest heeft geen vlees en beenderen,’ zei hij toen hij weer wat op krachten was en ze hem nog steeds ongelovig aanstaarden. ‘En een geest hoeft ook niet te eten.’

Toen hij ze één voor één indringend aankeek, sloegen ze de ogen neer op het moment dat ze hem herkenden. Tenminste, de vage schim van wie hij geweest was. Het deed hen pijn hem zo te zien. Alleen Maria Magdalena sloeg haar ogen niet neer. Haar liefdevolle, vochtige ogen bleven op hem rusten.

‘Zalig zullen zij zijn die me niet hoeven te zien, maar toch geloven,’ sprak hij zacht.

Moeizaam kwam hij overeind. Hij ademde zwaar. Maria Magdalena wilde hem ondersteunen, maar met een handgebaar wees hij haar hulp af.

‘Ik moet nu gaan. Ik geef jullie een nieuw gebod: heb elkaar lief. Zoals ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben. Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn discipelen zijn. Ik heb alles gezegd wat ik te zeggen had. Ga geen wetten maken van mijn woorden. Wetten en regels zullen gevangenzetten wat vrij moet zijn. Ga niet de weg wijzen. Want de bestemming ligt in de mensen zelf. Daar ligt de weg naar het Koninkrijk waar ik altijd over gesproken heb. Ga de wereld in en breng ze de vrede in zichzelf.’

Hij rook hun aarzelings. Ze geloofden hem niet meer. Hij moest nog eenmaal zijn leiderschap laten zien. Nog duidelijker moest hij hun de weg wijzen.

‘Ik zal zeggen waar jullie naartoe moeten. Wil iemand het opschrijven?’

Snel nam Maria Magdalena een stuk papyrus en noteerde zijn instructies.

‘Petrus, ik wil dat jij naar Rome gaat. Jacobus en Simon, jullie gaan naar het Iberisch Schiereiland. Geen gemakkelijke bestemming, maar doe jullie best. Thomas, jij gaat naar India. Mattheüs, jij naar het achterland van Pontus. Jij, Andreas, naar Achaje en Filippus naar Ophéorymos.’

‘Nee,’ zei Filippus verschrikt en begon te huilen, ‘niet naar Ophéorymos. Ik ben bang voor slangen. Stuur me elders heen, Heer.’

Jezus keek hem hoofdschuddend aan.

‘Je lijkt wel een vrouw, Filippus. Maria Magdalena is dapperder en mannelijker dan jij. Ga jij met hem mee Maria Magdalena, en jij Bartolomeüs en Johannes ook. Ondersteun hem.’

Maria Magdalena knikte.

‘Maar wat jou betreft, Maria Magdalena, verander je kleding en alles wat aan de buitenkant de vrouw in herinnering roept. De inwoners van Ophéorymos onderhouden een cultus voor de moeder van de slangen. Ik wil dat je in niets op Eva lijkt die vriendschap met de slang sloot en net zo giftig werd. Wees niet als Eva. Wees geen slang in de stad der slangen.’

Maria Magdalena was verward. Ze begreep de opdracht niet. Maar toch knikte ze, omdat het zijn laatste wens was en ze zag dat hij niet veel kracht meer had.

Martha keek hem hoopvol aan om de bestemming te horen waar hij haar naartoe zou sturen. Maar zoals het

altijd geweest was, leek het ook nu of ze onzichtbaar voor hem was.

Jezus liep naar de deur, keek de tafel nog één keer rond en zei: ‘Degenen die jullie tot geloof zullen brengen, zullen in mijn naam demonen uitdrijven, ze zullen spreken in onbekende talen, met hun handen zullen ze slangen oppakken, dodelijk gif zal hen niet deren en met hun handen zullen ze zieken weer gezond maken.’

Toen klapte hij de deur achter zich dicht.

Verbijsterd bleven de vrienden achter. Eerst was er de rouw geweest omwille van zijn dood. Maar nu hij nog bleek te leven, liet hij hen alleen. Het maakte hun verwarring alleen maar groter. Zij moesten nu het werk doen.

‘Wie zal er naar ons willen luisteren,’ jammerde Andreas, ‘als hij er zelf vandoor gaat?’

De discipelen knikten bevestigend. Ze waren teleurgesteld. Wat kon een leider die zelf de vlucht nam van hen verwachten? Waarom zouden ze voor hem hun leven wagen? Wie zou er warmlopen voor hun verhalen over een man die in zijn eigen stad zo verguisd werd dat hij de benen moest nemen?

En op dat moment, toen geen van hen nog moed leek te hebben om door te gaan, stond zij op. Maria Magdalena. De vrouw voor wie de rouw van het afscheid misschien wel het zwaarst voelde. Ze had niet eens meer een omhelzing van hem gekregen. Hij was onaanraakbaar geworden.

Ook toen ze hem bij het graf herkend had, nadat ze eerst dacht dat hij de tuinman was, en hem om de hals wilde vliegen, had hij gezegd: ‘Klamp je niet langer aan me vast. Raak me niet aan.’

Hij was veranderd. Zijn geest was gebroken. Hij had haar verteld over het visioen dat hij had gedurende die

drie dagen dat hij tussen dood en levend zweefde in het graf. Hoe hij toen hij bijna op zijn bestemming was aangekomen, toch weer ontwaakt was. Hij leek er niet blij om te zijn. Blijkbaar was het Koninkrijk daar aan die andere kant hem zoveel liever dan deze aarde. Zelfs haar weerzien leek hem niets te doen. Ze voelde geen ruimte om hem te vertellen dat ze zijn kind in haar buik droeg. Het voelde of hij haar rauwe wond pekeld met die harde woorden ‘Raak me niet aan’. Maar ze wentelde zich niet in verdriet. Ze gaf zich niet over aan boosheid. Ze wist wat een vrouw moest doen, wanneer een man het opgaf: sterk en moedig zijn.

Maria Magdalena liep langs de twaalf mannen die mistroostig rond de tafel bij elkaar zaten en kustte ze één voor één op de wang.

‘We moeten niet huilen,’ sprak ze hen moed in. ‘Niet bedroefd zijn en niet twifelen. We moeten de wereld in zoals hij ons opgedragen heeft.’

Petrus verbeet zijn woede tussen zijn tanden. Hij vond het niets dat Maria Magdalena, nog maar net nadat hij hen verlaten had, de leiding nam. Hij had zich al zo vaak aan haar geërgerd.

Eén keer had hij tot Jezus uitgeroepen: ‘Heer, we zijn niet in staat om deze vrouw te dulden die niemand van ons toestaat te spreken. Zij neemt telkens weer het woord.’ Maria Magdalena had toen geantwoord: ‘Ik ben bang voor Petrus, omdat hij me bedreigt en ons geslacht haat.’

Petrus wist dat het ongepast was om haar nu meteen op haar plaats te zetten.

‘Vertel eens, Maria Magdalena,’ zei hij vilein. ‘Het is geen geheim dat hij meer van jou hield dan van ons. Zeg jij ons dan eens wat volgens jou zijn boodschap is die wij moeten uitdragen? Misschien heeft hij jou dingen ver-

teld die hij niet met ons gedeeld heeft?’

Maria Magdalena was dankbaar voor de uitnodiging van Petrus. Het was waar wat hij zei. Zij kende Jezus nu eenmaal veel beter dan zij allemaal tezamen. Hij had haar dingen toevertrouwd die hij alleen met haar gedeeld had. En zij hadden samen dingen beleefd waar geen van hen weet van had. Ze wilde daar open over zijn, en het delen. Het deed haar goed om over hem te mogen vertellen, om hem zo dichterbij haar te mogen houden.

Vol vreugde verklaarde ze wat Jezus bedoeld had met dat Koninkrijk. Ze deelde het visioen dat hij beleefd had tijdens die drie dagen dat zijn ziel zijn lichaam had verlaten in het rotsgraf. Over de reis die elke ziel moet maken nadat ze zich losmaakt van het sterfelijk lichaam. Over de zeven beproevingen die een ziel moet doorstaan om uiteindelijk in het Koninkrijk aan te komen. Bij Barbēlō. Het alomvattende vrouwelijke principe waaruit alles was voortgekomen.

‘Bij het afscheid zei hij mij: ‘Je bent begenadigd boven alle vrouwen op aarde, omdat je de Barbēlō van alle Barbēlō’s bent en de voleinding van alle voleindingen zult zijn. Men zal jou zaligspreken van het ene einde van de aarde tot het andere, want de belofte van het eerste mysterie is bij jou ingekomen. De mensen die de mysteriën zullen ontvangen, zullen de eerste zijn in het Koninkrijk der hemelen,’ eindigde Maria Magdalena ontroerd haar relaas.

Verbaasd, en na een tijdje verbolgen, hadden de mannen haar aangehoord. Andreas was de eerste die reageerde.

‘Ik weet niet wat jullie hiervan denken, broeders, maar dit lijkt in niets op wat ik Jezus heb horen vertellen. Dit wijkt zelfs geheel af van wat ik van hem hoorde.’

Toen had Petrus zijn kans geroken. Hij had haar met succes in de val gelokt. Door die rare vrouwenpraatjes

had ze zichzelf onmiskenbaar ongeschikt gemaakt als zijn woordvoerder, zijn opvolger.

‘Kom nu vrienden, geloven jullie werkelijk dat Jezus dit soort dingen tegen haar zou vertellen en niet aan ons?’ sprak hij neerbuigend. ‘Dat hij zogenaamd aan haar de waarheid heeft verteld en die voor ons verzwegen? Moeten we misschien nu haar gaan volgen in plaats van Jezus?’

‘Maar, maar broeder Petrus,’ stamelde ze, ‘beweer je nu dat ik dit allemaal verzonnen heb? Dat ik zou liegen over hem? Dat ik me aanstel?’

Ze stond tegenover twaalf mannen die haar afkeurend aanstaarden. Ze was geschokt dat ze niet geloofd werd.

Petrus keek hooghartig. Zijn doel was bereikt. Hij had haar in ongenade gebracht en zo de weg bereid voor zijn eigen leiderschap. Jezus had hém aangeduid als de rots waarop hij zijn kerk zou bouwen, dus zij moest niet denken dat ze hem van zijn troon zou kunnen stoten.

‘Laat Maria van ons heengaan,’ zei hij, ‘want vrouwen zijn het leven niet waardig.’

Toen ze begon te huilen, werd alleen Mattheüs geraakt door haar tranen.

‘Laat haar toch met rust Petrus,’ suste hij de gemoeieren. ‘Je bent altijd zo heetgebakerd, altijd op ruzie uit. Waarom val je toch deze ongelukkige vrouw aan? Jezus had haar nu eenmaal meer lief dan ons. Zij kende hem beter dan wij allemaal. Laten we ons richten op wat hij gezegd heeft. Laten we ons voorbereiden om deze stad te verlaten en de wereld in te gaan om over hem te getuigen.’

Allen knikten instemmend. Hier in de stad was hun leven toch niet meer veilig. Hopelijk zouden ze ergens in de wereld mensen vinden die wat enthousiasme zouden kunnen opbrengen voor wat ze over hem te vertellen hadden.